

心にある晴れやかな和歌山

チャン マイ アイン
教育学部 交換留学生 ベトナム

今日はよく晴れた日だ。これから一年間この道を一緒に歩むベトナム人のニュンさんと私、陽光を浴びていた階段を上っていた。新学期がまだ始まっていない和歌山大学はがらんとしていた。今日はクラス分けテストの日でもある。晴れていて気持ちがいいが、テストのことを考えると、心配になってきた。

一体、和歌山って、どんなところなのだろうか。海外が初めての私にとって、一人暮らしはどうすればいいのか、新しい友達をどうやって作るのかなど、様々な不安を抱いていた。不思議なことに、日本に着いたら、以前から抱いていた心配とは裏腹に、この場所では異国に一人ぼっちであるという違和感を全く覚えなかった。

最初の授業では、自己紹介の後、長友先生は私たちにここに関する感想を聞いた。「和歌山はどう思いますか。」おそらく私にとって、その質問を答えるには、かなりの時間がかかるだろう。

和歌山ってどんなところ？

それは、ニュンさんとスーパーへ買い物に行くときの夕暮れだった。最初の頃、私たちは自転車を持っていなかったのだから、米や野菜、肉などが入った大きな袋を抱えて、とても重い物を運ばなければならなかった。「なぜ和歌山はこんなにバスが少ないの？」と不満を言いながらうちに歩いて帰った。でも、交通量が少ないからこそ、バイトから帰る時、特に冬、夜道に静寂が感じられた。

それは、高い坂道を歩いて学校に通った朝だった。空気はとても美味しく、風にそよぐ葉ずれの音や、遠くから電車が走る「ガターンゴトーン」の音が耳に入ってきた。故郷とはどこか違う気がするけど、何だかここは居心地の良い気がする。

それは、日本人だけではなく、中国、韓国、ベトナムなどの他の国から来た人と出会い、新しい友達を作る機会があったところだ。私たちは一緒に勉強したり、同じバイト先で働いたり、和歌山のあちこちで一緒に食文化を体験したりした。たま電車と一緒に乗ったり、教室の窓から初雪を見たり、歌山城で初日の出を見たりした。今年の春、中国人の友達と、私が住んでいるマンションの近くのお寺で花見をした。その他にも、砂浜に打ち寄せるザザーンという波の音を聞きながら片男波海水浴場を歩いた。

そこは、素晴らしい先生方に出会い、色々世話になっているところだ。先生は正しい答えを求める代わりに、より個人的な意見を述べることを応援してくれる。私は恥ずかしが

り屋だけれど徐々に自信を持つようになった。特に、後期のスピーチコンテストに参加したとき、自分のスピーチの内容はおかしいと感じた。「スーパーに行く体験なんて子供っぽいよな」と考えた。しかし、担当教師の長友先生は私の原稿を修正し、発表スキルを教えてくださいただけではなく、たくさんの励ましの言葉をかけて応援してくれた。だが、どれだけ練習しても、コンテスト当日におどおどして、忘れてしまった部分もあった。その時、ステージを見下ろすと、先生は温かい目で私を見て、微笑んでいた。その瞬間は一生忘れられないと思う。

そこは、私たちにとって第二のおじいちゃん、おばあちゃんのようなWINコンコードの皆様と出会ったところだ。生活に必要なものを貸してくれたばかりでなく、私たちを遊びに連れて行ったり、パーティーを開催したりくれた。日本に来る前に、一人暮らしをしたことがないので、日本での生活がどうなるか心配していたが、WINコンコードの方々のおかげで、大変安心できた。もし、和歌山以外に留学していたら、このように幸運だっただろうか。

早いもので、もう8ヶ月が経った。和歌山にだんだん慣れてきて、今では、自分の第二の故郷のように思う。素晴らしい人々と出会い、知り合うことができた上に、彼らの存在は、私が毎日をもっと頑張るための原動力となっている。

和歌山の印象について聞かれたら、自然や環境、そして人と答えるだろう。ベトナムの両親に電話するたびに、最近の生活について話す他に、私のことを心配しないように伝えている。

ある日の放課後、私はニユンさんと一緒に校庭に散歩に行った。私たちは、将来、機会があれば、また、和歌山に来たいかなどについて話をした。二人とも答えは同じだった。

「でも、多分大きく変わっているだろうね。」

「確かに。」と私は答えた。「和歌山という場所は変わらないけれど、私たちが今いる和歌山を将来同じように感じることはできないだろう。」

今日も素晴らしい晴天だ。また来る機会があるだろうか、その日は素晴らしく晴れた日だろうか？

かつて足を踏み入れた地に戻った時、その場所は私たちに初日と同じ感情をもたらしてくれるだろうか？

答えは、和歌山は依然として和歌山であるが、最も美しい和歌山は今私たちがいる和歌山だ。

Một Wakayama đầy nắng trong tim

Trần Mai Anh

Khoa Giáo dục, Sinh viên trao đổi/Việt Nam

Hôm nay là một ngày trời nắng đẹp. Tôi và Nhung - người bạn sẽ đồng hành cùng tôi trong một năm tới - đi lên những bậc thang ngập tràn ánh nắng. Ngôi trường thật vắng vẻ vì năm học vẫn chưa bắt đầu. Hôm nay cũng là ngày chúng tôi phải thi bài phân lớp. Dù thời tiết có thuận lòng người đến mấy, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện thi cử, tôi lại cảm thấy hồi hộp khó tả.

Rốt cuộc thì, Wakayama là một nơi như thế nào? Với một đứa chân ướt chân ráo lần đầu sang nước ngoài như tôi, tôi đã từng sợ rằng mình phải xoay xở một mình ra sao, rồi làm quen bạn mới, thầy cô mới như thế nào. Nhưng kỳ lạ là nơi đây không hề làm tôi cảm thấy xa lạ.

Vào buổi học đầu tiên, sau khi giới thiệu bản thân xong, cô Nagatomo có hỏi chúng tôi cảm nhận về nơi đây. "Các em thấy Wakayama là một nơi như thế nào?". Với tôi, có lẽ để trả lời câu hỏi đó cần mất khá khá thời gian.

Wakayama là một nơi như thế nào?

Đó là những buổi hoàng hôn tôi cùng Nhung đi bộ ra siêu thị mua đồ, vì chưa có xe đạp nên chúng tôi phải xách đồ rất nặng, trên tay mỗi đứa đều cầm một bao gạo to và rau củ thịt thà. Vừa đi chúng tôi vừa phàn nàn: "Ở đây sao ít xe bus thế?!". Nhưng cũng chính bởi ít xe cộ nên mỗi tối đi làm thêm về, đặc biệt là mùa đông, tôi cảm nhận được sự tĩnh mịch của cả con phố khi về đêm.

Đó là những buổi sáng tôi đi bộ lên trường qua những ngọn đồi cao. Không khí thật trong lành, tiếng lá cây xào xạc theo gió, những chuyến tàu nhộn nhịp hối hả từ phía xa. Cảm giác có gì đó khác so với quê nhà của mình nhưng bằng cách nào đó tôi cảm thấy nơi này thật thoải mái.

Đó là nơi tôi có cơ hội được gặp gỡ và làm quen với nhiều bạn bè mới, không chỉ là người Nhật, mà còn từ các nước khác như Trung Quốc, Hàn Quốc và Việt Nam. Chúng tôi cùng nhau học tập, cùng làm thêm ở một khu, cùng nhau đi trải nghiệm đây đó quanh Wakayama. Vào mùa xuân, tôi cùng người bạn người Trung Quốc của mình cùng đi ngắm con đường hoa anh đào ở ngôi đền gần khu chúng tôi sinh sống. Chúng tôi cùng đi tàu Tamadensha, cùng đón tuyết đầu mùa qua ô cửa sổ lớp học... Vào ngày năm mới, chúng tôi cùng nhau đón buổi bình minh trên thành Wakayama. Những buổi chúng tôi đi dạo bên bãi biển Kataonami, lắng nghe tiếng sóng rì rào xô bãi cát.

Đó là nơi tôi gặp những người giáo viên tuyệt vời, những thầy cô đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều. Thay vì yêu cầu trả lời đúng sai thì thầy cô thường khuyến khích chúng tôi nêu lên quan điểm cá nhân hơn. Tôi từ một đứa tự ti dần trở nên cởi mở với bản thân và bớt nhút nhát hơn. Đặc biệt, khi tôi đăng ký tham gia cuộc thi hùng biện của học kỳ đầu tiên, tôi cảm thấy nội dung bài của mình thật buồn cười. "Đi siêu thị cái gì chứ?" Nhưng rồi bài của tôi được cô Nagatomo phụ trách, cô không chỉ chữa bài, dạy cho tôi kỹ năng hùng biện mà còn khuyến khích, cổ vũ tôi rất nhiều. Cho

dù luyện tập kỹ càng bao nhiêu, đến ngày cuộc thi diễn ra, tôi vẫn bị lúng túng và quên một số chỗ. Tôi nhìn xuống dưới khán đài, cô vẫn ngược nhìn tôi và mỉm cười trêu mếu. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc đó.

Đó còn là nơi tôi gặp được các bác bên tổ chức WIN. Các bác như người ông, người bà thứ hai của chúng tôi, không chỉ cho chúng tôi mượn nhiều đồ gia dụng cần thiết mà còn đưa chúng tôi đi chơi, tổ chức liên hoan cho chúng tôi. Trước khi sang Nhật tôi cũng đã từng rất lo lắng về cuộc sống bên này trong một năm tới sẽ ra sao, vì trước đó tôi chưa bao giờ sống một mình, nhưng rồi nhờ sự giúp đỡ của các bác, chúng tôi cảm thấy an tâm hơn rất nhiều. Tôi tự hỏi rằng nếu mình đã đăng ký trao đổi tại một môi trường khác, liệu rằng mình có được may mắn như thế này không.

Thế rồi thắm thoát đã 8 tháng trôi qua. tôi quen dần nơi đây và coi nó như ngôi nhà thứ hai của mình. Tôi gặp gỡ và làm quen với rất nhiều con người tuyệt vời, họ cũng chính là động lực để tôi cố gắng hơn mỗi ngày, và có lẽ, không chỉ là thiên nhiên, không khí của Wakayama mà chính họ cũng trở thành hình ảnh của nơi này trong mắt tôi. Mỗi lần gọi điện về cho bố mẹ ở Việt Nam, ngoài việc kể cho bố mẹ nghe về cuộc sống bên Nhật đạo này như thế nào, tôi cũng có thể an tâm bảo họ đừng lo lắng cho mình.

Một buổi chiều nọ, sau khi tan học, tôi lại cùng Nhung đi dạo trong sân trường. Nhung có đặt ra câu hỏi rằng sau này nếu có cơ hội, chúng tôi có đến Wakayama thêm lần nữa không. Cả hai đều gật đầu.

“Nhưng chắc nó sẽ rất là khác bây giờ nhỉ”

“Chắc chắn” – Tôi trả lời – “Ý tao là về sau cũng là nơi đây thôi nhưng sẽ không còn là Wakayama mà mình từng biết”

Hôm nay cũng là ngày nắng đẹp. tôi tự hỏi nếu có cơ hội được quay lại sau này, hôm đó có phải ngày nắng đẹp không.

Liệu rằng sau này khi được quay trở lại mảnh đất nơi ta từng đặt chân đến, nơi đó có còn mang lại cho ta cảm xúc như ngày đầu tiên?

Câu trả lời là, Wakayama vẫn là Wakayama, nhưng Wakayama đẹp nhất vẫn là Wakayama của chúng ta những năm tháng đó.